U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobců: **a) N. L.**, **b) nezl. T. T., c) nezl. T. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Františkem Kubínem, advokátem se sídlem v Havířově, Dlouhá třída 461/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. října 2006, č. j. 63 Az 139/2005 – 20,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Františka Kubína, se sídlem v Havířově, Dlouhá třída 461/3, **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelů proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 11. 2005 č. j. OAM-2007/VL-10-11-2005. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost o azyl stěžovatelů jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Zatímco úkolem krajských soudů je projednat a rozhodnout každý případ, Nejvyšší správní soud zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). K plnění jeho sjednocující role svěřuje zákon Nejvyššímu správnímu soudu různé procesní nástroje, na prvním místě nepochybně rozhodování o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1 ve spojení s § 102 s. ř. s.). Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je kasační stížnost mimořádným

opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví.

Meritorním přezkumem toliko přijatelných kasačních stížností se ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob i v každém jednotlivém případě nestává méně účinnou, než v případě formálního projednání každé jednotlivé věci. Jasná, přehledná a srozumitelná judikatura totiž zvyšuje právní jistotu účastníka již před krajským soudem a správními orgány. Paušální formalizovaná spravedlnost, tedy stále nové a opakované projednávání již jednou rozhodnutého ve všech stupních soudní soustavy, vede ve svém důsledku k popření jednotlivé materiální spravedlnosti: ne všechny věci jsou stejně problematické, ne všechny věci vyžadují stejné pozornosti. Opětovné projednávání každé věci znovu na všech stupních tak může ve svém důsledku popřít samotnou spravedlnost systémem vytvářenou. Věci objektivně odlišné, s odlišným významem a důležitostí, jsou podrobeny stejnému zacházení. Taková spravedlnost navíc není ničím jiným než zbytečně vydávaným „potvrzením“, že jednou řečené stále platí, zatěžováním soudního systému dalším řízením s předem známým průběhem a výsledkem, který „přinese“ pouze neúnosnou délku řízení pro stěžovatele, a to nejen pro něho, nýbrž i pro všechna další řízení, pro něž soudní systém není a ani nemůže být kapacitně nastaven.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovatelce již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. Ryze formální důraz často kladený na dosažení spravedlivého výsledku řízení (ve smyslu jeho procesní bezvadnosti) ve svých důsledcích výrazně oslabuje právní jistotu a tedy i efektivitu práva. Jak k tomu opakovaně uvedl Ústavní soud (viz např. nález ze dne 13. 11. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 24, str. 222 - 223; obdobně též nález ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 31, str. 149), „[…] žádný právní řád není a nemůže být z hlediska soustavy procesních prostředků k ochraně práv, jakož i z hlediska soustavy uspořádání přezkumných instancí, budován ad infinitum. Každý právní řád přináší a nutně musí přinášet i určitý počet chyb. Účelem přezkumného, resp. přezkumných řízení může být reálně takováto pochybení aproximativně minimalizovat, a nikoliv beze zbytku odstranit. Soustava přezkumných instancí je proto výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivity rozhodování a právní jistoty. Z pohledu tohoto kritéria je zavedení mimořádných opravných prostředků, čili prodlužování řízení a prolomení principu nezměnitelnosti rozhodnutí, která již nabyla právní moci, adekvátní toliko v případě důvodů výjimečných.“

V kasační stížnosti stěžovatelé uplatňují důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka a) tvrdí stejně jako v žalobě, že důvodem odjezdu z Ukrajiny byly nejen její ekonomické problémy, ale taktéž pohlavní nemoc jejích obou dětí. V zemi původu by se potomkům stěžovatelky nedostalo náležité zdravotní péče. Také sama nemá kde bydlet a nemůže zajistit dětem živobytí. Napadá postup, kdy se žalovaný nezabýval otázkou udělení humanitárního azylu, když má za to, že zajištění léčby nezletilých dětí

je nepochybně důvodem zvláštního zřetele hodným. Stěžovatelka namítá, že žalovaný se nijak nezabýval tvrzením, že svou žádost stěžovatelka podala nikoli proto, aby se vyhnula hrozícímu vyhoštění, ale naopak aby zajistila zdravotní lékařskou péči svým dětem. Dochází se svými dětmi na lékařské prohlídky. Zdravotní stav jejich dětí se již po delší dobu nelepší a dětem by v případě návratu nebyla poskytnuta zdravotní péče, neboť lékaři v zemi původu vyžadují platbu v hotovosti, bez které nejsou pacienti ošetřeni. Bez finančních prostředků by stěžovatelka nemohla zajistit pokračování v léčbě. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že vycházel při svém rozhodování pouze ze skutečností zdokumentovaných žalovaných, aniž by bylo stěžovatelce umožněno, aby uvedené rozhodné skutečnosti, které lze důvodně požadovat za důvody zvláštního zřetele dle ustanovení § 14 zákona o azylu, mohla tvrdit před soudem. Stěžovatelka nebyla soudem vyslechnuta ani vyzvána k doplnění svých tvrzení. Navrhuje rozsudek zrušit, věc vrátit k dalšímu řízení.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005.

V moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy. Při aplikaci § 104a zákona o azylu, je nezbytné ujasnit si obsah tohoto ustanovení z hlediska možností, které se správnímu orgánu nabízejí. Neurčitý právní pojem, zde představovaný „přesahem vlastních zájmů stěžovatele“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce vytváří prostor soudu, aby zhodnotil, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitého právního pojmu, či nikoli. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.)

apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem naznačeným výše zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Přichází-li stěžovatelka s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Námitka stěžovatelky vytýkající žalovanému a následně i soudu postup, kdy se tito nezabývali otázkou udělení humanitárního azylu, za situace, kdy zajištění léčby nezletilých dětí je nepochybně důvodem zvláštního zřetele hodným, je nedůvodná. Otázkou posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu za situace, kdy je žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2005, č. j. 5 Azs 144/2005 - 66, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 29. 11. 2005, č. j. 2 Azs 465/2004 - 46, www.nssoud.cz, dle kterého, pokud v řízení o azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v ustanovení § 16 zákona o azylu, pak správní orgán zamítne žádost o udělení azylu, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 citovaného zákona. Nelze tak krajskému soudu účinně vytýkat, že se nezabýval otázkou udělení humanitárního azylu, pokud podmínky pro jeho udělení nebyl povinen zkoumat ani žalovaný a předmětná námitka se tak jeví jako irelevantní. V daném případě byla žádost o azyl stěžovatelky zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť žalovaný zjistil, že stěžovatelka vstoupila na území ČR dne 18. 2. 2001 na turistické vízum a dále zde pobývala a pracovala nelegálně, za což jí bylo dne 6. 9. 2002 a 26. 11. 2002 uloženo správní vyhoštění na tři a deset let a dvakrát na její jméno vystaven výjezdní příkaz. Teprve poté, dne 24. 10. 2005 požádala o azyl, ačkoliv tak mohla učinit dříve. Byl tedy dán důvod pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a žalovaný pak nebyl povinen prověřovat a zjišťovat naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 a 14 zákona o azylu. V rozsudku č. j. 2 Azs 13/2006 - 89 ze dne 24. 10. 2006 pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „k tomu, aby byla žádost o udělení azylu úspěšná, je zásadně třeba, aby cizinec o udělení azylu požádal neprodleně po svém příchodu do země.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelům byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupce advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby

po 2100 Kč, a sice za první poradu s klienty včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 3. 2007 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 4800 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátce daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 5712 Kč. Zástupci stěžovatelů se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu